

HØJESTERETS DOM

afsagt mandag den 11. januar 2021

Sag BS-47558/2019-HJR
(2. afdeling)

A
(advokat Søren Kjær Jensen, beskikket)

mod

Ankestyrelsen
(advokat Inge Houe)

I tidligere instanser er afsagt dom af Københavns Byret den 23. november 2017 (BS 2A-6032/2015) og af Østre Landsrets 9. afdeling den 10. april 2019 (B-2730-17).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Jon Stokholm, Jens Peter Christensen, Henrik Waaben, Michael Rekling og Ole Hasselgaard.

Sagen er behandlet på skriftligt grundlag, jf. retsplejelovens § 387.

Påstande

Appellanten, A, har påstået stadfæstelse af byrettens dom, således at Ankestyrelsen skal anerkende, at han er berettiget til erstatning for erhvervsevnetab svarende til 80 % i perioden fra den 10. september 2013.

Indstævnte, Ankestyrelsen, har påstået stadfæstelse af landsrettens dom, således at sagen afvises.

Supplerende sagsfremstilling

Efter landsrettens dom traf Ankestyrelsen den 19. juni 2019 på baggrund af en klage fra Københavns Kommune, Arbejdsskadesekretariatet, afgørelse om at

stadfæste Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af 4. december 2017 om midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring traf den 9. september 2019 endelig afgørelse om, at tabet af erhvervsevne fastsættes til 90 %, og at erstatningen for dette tab gælder fra den 16. maj 2018. Denne afgørelse er ikke indbragt for Ankestyrelsen.

Anbringender

A har anført navnlig, at en anerkendelsesdom kan have betydning, hvis Ankestyrelsen måtte beslutte at genoptage arbejdsskadesagen, eller hvis Københavns Kommune som selvforsikret arbejdsgiver under en retssag måtte anfægte den opnåede ret til erstatning for erhvervsevnetab.

Ankestyrelsen har anført navnlig, at en anerkendelsesdom ikke vil have betydning for As retsstilling i relation til muligheden for genoptagelse. En dom vil endvidere ikke have retskraft over for Københavns Kommune og vil derfor heller ikke have betydning for kommunens mulighed for under en anden retssag at anfægte den opnåede ret til erstatning for erhvervsevnetab.

Højesterets begrundelse og resultat

Ankestyrelsen traf den 29. maj 2017 afgørelse om, at A i anledning af en arbejdsskade havde ret til løbende erstatning for aktuelt tab af erhvervsevne på 80 % fra den 10. september 2013. Parterne er enige om, at styrelsen med denne afgørelse indholdsmæssigt gav ham fuldt medhold i hans anerkendelsespåstand.

Afgørelsen indebærer, at der ikke længere består nogen tvist mellem Ankestyrelsen og A om det spørgsmål, som anerkendelsespåstanden omfatter. Parterne er også enige om, at de efterfølgende afgørelser i sagen truffet af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen ikke har ændret ved dette.

A har imidlertid anført, at han uanset den manglende aktuelle retstvist mellem ham og Ankestyrelsen har retlig interesse i at få dom i overensstemmelse med sin anerkendelsespåstand. Han har herved navnlig gjort gældende, at en anerkendelsesdom kan have betydning, hvis Ankestyrelsen måtte beslutte at genoptage arbejdsskadesagen, eller hvis Københavns Kommune som selvforsikret arbejdsgiver under en retssag måtte anfægte den opnåede ret til erstatning for erhvervsevnetab.

Højesteret bemærker hertil, at en dom om anerkendelse af den ret til erstatning for erhvervsevnetab, som A opnåede ved Ankestyrelsens afgørelse af 29. maj 2017, ikke vil afskære styrelsen fra at genoptage sin behandling af arbejdsskadesagen, hvis de forvaltningsretlige betingelser for dette måtte være opfyldt. En sådan anerkendelsesdom vil endvidere ikke være til hinder for, at Københavns

Kommune som selvforsikret arbejdsgiver under en anden retssag anfægter Ankestyrelsens afgørelse.

Højesteret finder herefter, at A efter Ankestyrelsens afgørelse af 29. maj 2017 ikke længere har retlig interesse i at få prøvet sin påstand. Højesteret tiltræder derfor, at sagen er afvist.

I sagsomkostninger for Højesteret skal statskassen betale 40.000 kr. til Ankestyrelsen.

THI KENDES FOR RET:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal statskassen betale 40.000 kr. til Ankestyrelsen.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.